

Endelig vil jeg gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om Skolespørgsmaalet. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, men der er faldet et Par Udtalelser fra socialdemokratisk Side, som giver mig Anledning til at sige lidt. Der tales altid fra den Side om Fremskridt, og det lyder jo meget smukt. Men Forholdet er det, at en stor Del af de Udtryk, vi bruger, er relative. Man bruger et Ord som Fremskridt, men man er fuldstændig uenig om, hvori det skal bestaa. Man maa i Virkeligheden spørge: Hvad ligger der bagved, hvad er Meningen? Et saadant Eksempel afgav f. Eks. det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, idet han lovpriiste Venstre for dets Skolelov og J. C. Christensen, fordi han havde været med til at gennemføre Mellemskolen. Forleden Aften var jeg til et stort Skolemøde, hvor andre Lærere fremkom med de skarpeste Udtalelser mod Mellemskolen, idet de af hele deres Sjæl ønskede hurtigst muligt at fjerne Mellemskolen. Saa forskellige kan Meningerne være om Fremskridtene paa Skolelivets Omraade. Derfor kan man ikke lade sig slaa af Marken og heller ikke uden videre slaa sin Modstander af Marken med Ordet: Fremskridt — det er i denne Sammenhæng et relativt Begreb. Det gælder om at blive klar over, ad hvilken Retningslinie man ønsker Udviklingen skal gaa, og hvilken Vej Modstanderen vil frem.

Endelig henstillede det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen til den højtærede Undervisningsminister at efterse alle Cirkulærer, eventuelt faa dem ændret og vel nok udsende en lang Række nye Cirkulærer. Det vil med andre Ord sige, at Skolen skulde ind under et Cirkulærestyre, og det tror jeg ikke vil være formaalstjenligt for Skolen. Jeg kommer uvilkaarligt til at tænke paa, hvad jeg for nogen Tid siden læste om en original københavnsk Præst i Halvfjerdserne. Han prædikede for Rigsdagens Medlemmer over Ordet: Vi bede til Gud om, at I intet ondt maa gøre. Jeg vil anvende dette Ord overfor Undervisningsministeren, hvad Skolen angaar: Lad os dog endelig ikke faa en saadan Uro bragt ind i Skolens Liv, at den bliver en Kastebold mellem de politiske Partier, thi det vilde blive til ubodelig Skade for den Opdragergerning, som Skolen har i vort Folk. Jeg tror, vi her maa huske paa, at det, som Skolen i væsentlig Grad trænger til, er at faa

Lov til at arbejde nogenlunde i Ro, saaledes at der indenfor Skolens Rammer kan blive Plads for de forskellige Personligheder til at præge det danske Folks Opdragelse. Hvad Spørgsmaalet om Realskolen, den private Skole i det hele taget, angaar, har jeg et nogenlunde begrundet Haab om, at de tre Partier i alt Fald i dette høje Ting vil være med til at støtte de private Realskoler, og jeg haaber derfor ikke, det maa lykkes Undervisningsministeren at gennemføre den haarde Haands Politik overfor disse Skoler, men at det vil blive muligt for os at finde en tilfredsstillende Ordning, saa de i hvert Fald kan fortsætte deres Tilværelse. Skal vi ind i Arbejdet for Skolesagen — og det skal vi vel nok —, saa gælder det om at faa den lagt til Rette saaledes, at vi holder os det klart for Øje, at det gælder hele vor Folkeopdragelse, og at det vigtigste ikke er, om den ene eller den anden Teori absolut sejrer, men at det vigtigste er, at Resultatet bliver til Gavn for hele Folket.

Til Slut vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer. Jeg hører altid med stor Interesse paa det ærede Medlem, og det gjorde jeg ogsaa, da det ærede Medlem talte forleden her i Salen. Det ærede Medlem vil jo lære Medlemmerne at gaa — det behøver han nu ikke at lære dem i Aften, for de allerfleste er gaaet. Om lidt vil det ærede Medlem rimeligvis ogsaa lære Ministeriet at gaa. Det er maaske ikke saa let, da enkelte af dem har lagt sig efter at flyve. Men det var nu ikke det, der i særlig Grad tiltrak sig min Opmærksomhed; derimod kom det ærede Medlem med en Henstilling til Erhvervsministeren om at søge Beværterloven revideret. Det vil jeg advare meget imod. Jeg synes, det vilde være meget uklogt paa nærværende Tidspunkt — efter at vi saa nylig har vedtaget en Beværterlov, og vi snart venter en Betænkning fra Ædruelighedskommissionen — paa ny at tage dette Spørgsmaal op her i Rigsdagen og at strides om det. Jeg tror, det er en Fejltagelse af det ærede Medlem, at det skulde være til Gavn for Ædruelighedsarbejdet, om vi prøvede derpaa. Nu var det ikke Meningen, at det særlig skulde gælde Provinsen, men derimod København, thi det, der havde forskrækket det ærede Medlem og faaet